

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 33/2023
27.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Душанка Давидов, адвокат у ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Владимир Смиљанић, адвокат у ..., ради накнаде штете, вредност предмета спора 117.682,00 динара, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 5026/21 од 02.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 27.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање ревизији тужиље изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 5026/21 од 02.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

УСВАЈА СЕ ревизија тужиље, па се **ПРЕИНАЧАВА** пресуда Привредног апелационог суда 1Пж 5026/21 од 02.03.2022. године тако што се **ОДБИЈА** жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Новом Саду 4П 920/2020 од 17.03.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиљи на име трошкова ревизијског поступка плати износ од 72.307,00 динара, у року од осам дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду 4П 920/2020 од 17.03.2021. године, обавезан је тужени да тужиљи исплати износ од 117.682,00 динара са законском затезном каматом од 17.03.2021. године до исплате, те износ од 81.308,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 1Пж 5026/21 од 02.03.2022. године преиначена је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужиље, а тужиља обавезана да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 49.500,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд је испитао посебну ревизију тужиље и утврдио да испуњава услове прописане одредбом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.74/11...18/20) за одлучивање о истој, због потребе за уједначавањем судске праксе у одлучивању о одговорности ликвидационог управника за накнаду штете повериоцима ликвидационог дужника.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиље основана.

Побијана пресуда донета је без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

У поступку поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању на коме су засноване нижестепене пресуде, тужиља је била запослена у предузећу ВВ, које је приступило добровољној ликвидацији, а ликвидациони управник је био тужени. Одлука о покретању поступка ликвидације је објављена 04.06.2010. године, а повериоци су позвани да своја потраживања пријаве у року од 60 дана од дана објављивања огласа на адресу туженог. Тужиља је у ликвидационом поступку пријавила потраживање према ликвидационом дужнику. Правоснажном и извршном пресудом Основног суда у Сомбору, судска јединица Оџаци, број П1. 485/11 од 04.10.2011. године, тужени у том поступку ВВ - у ликвидацији обавезан је да тужиоцима, међу којима је и овде тужиља АА, исплати појединачне износе на име мање исплаћених зарада и путних трошкова, те су за тужиљу трошкови одређени у укупном износу од 117.682.41 динара са законском затезном каматом на појединачне износе од опредељених датума доспелости до исплате. Након тога, правноснажном пресудом Основног суда у Сомбору К бр.511/16 од 26.12.2017. године, тужени је оглашен кривим за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 1. КЗ и осуђен на условну казну зато што је у временском периоду од 14.03.2014. до 19.03.2015. године као одговорно лице у својству ликвидационог управника ВВ - у ликвидацији поступао супротно Закону о привредним друштвима, и сачинио ликвидациони извештај о билансу у коме је наведено да није било ни пријављених, ни признатих ни оспорених потраживања, иако је знао да појединачно наведени оштећени, међу којима је и тужиља, имају правноснажна потраживања, чиме је оштећенима нанета штета у виду потраживања из пресуде Основног суда у Сомбору, судске јединице у Оџацима, па су упућени на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева. Током поступка је такође утврђено да је решењем Привредног суда у Сомбору Ст бр.41/2014 од 19.03.2015. године, над

дужником ВВ - у ликвидацији отворен стечајни поступак, те су повериоци позвани да у року од 30 дана од дана објављивања огласа пријаве своја обезбеђена и необезбеђена потраживања, а наведено привредно друштво брисано је из регистра 21.07.2015. године.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиље, налазећи да се ради о захтеву за накнаду штете у смислу члана 544. Закона о привредним друштвима, те да је тужени је био ликвидациони управник друштва чији је поверилац била тужиља, а као ликвидациони управник одговара повериоцима друштва за штету коју проузрокује у вршењу својих дужности. Тужени је знао за потраживање тужиље с обзиром да је тужиља своје потраживање пријавила, али је приликом предлагања и покретања поступка стечаја и састављања завршног рачуна - биланса, констатовао да нема физичких лица која имају потраживања према привредном друштву ВВ - у ликвидацији. С обзиром да је кривична одговорност туженог утврђена правноснажном кривичном пресудом којом је тужени оглашен кривим, првостепени суд закључује да је тужени дужан да тужиљи накнади штету у висини досуђеног потраживања према ликвидираним дужнику јер до намирења повериоцевог потраживања није дошло пропустима туженог као ликвидационог управника.

Другостепени суд прихвата становиште првостепеног суда о постојању одговорности туженог као ликвидационог управника који је у кривичном поступку оглашен кривим, али налази да тужиља сходно члану 228. у вези члана 231. ЗПП није доказала висину штете, с обзиром да би имала право на штету само у висини потраживања које би наплатила у стечајном поступку због чега је било неопходно утврдити проценат намирења стечајних поверилаца одређеног исплатног реда коме би тужиља припала да је пријављено потраживање у стечајном поступку.

Врховни касациони суд не прихвата изнето становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Заузето правно становиште другостепеног суда да тужиљи у конкретном случају припада право на накнаду штете само у висини потраживања које би наплатила у стечајном поступку, не може се прихватити.

Наиме, одговорност туженог утврђена је у кривичном поступку. У кривичном поступку је утврђено да је дело злоупотребе положаја одговорног лица извршено у периоду од 14.03.2014. године до 19.03.2015. године. Дакле, у току трајања ликвидационог поступка, с обзиром да је дана 19.03.2015. године над привредним друштвом ВВ - у ликвидацији покренут стечајни поступак. То значи да се ради о одговорности ликвидационог управника за пропусте учињене у ликвидационом поступку у коме се према одредби члана 524. Закона о привредним друштвима повериоци намирују у потпуности. За насталу штету тужени је одговоран према члану 544. Закона о привредним друштвима. Током поступка је несумњиво утврђено да управо пропустима туженог као ликвидационог управника није намирено целокупно потраживање тужиље досуђено правноснажном и извршном пресудом на основу које је поднела пријаву у ликвидационом поступку, па се за тужиљу штета огледа у висини целокупног досуђеног потраживања, супротно ставу другостепеног суда.

То су разлози због којих је на темељу одредбе члана 416. став 1. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу другом изреке пресуде.

Тужиљи која је успела у ревизијском поступку, сходно одредбама члана 153., 154., 163. и 165. ЗПП, припадају трошкови у укупном износу од 72.307,00 динара, досуђени у ставу трећем изреке, и то за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара, на име таксе за ревизију у износу од 24.307,00 динара и таксе за одлуку по ревизији у износу од 30.000,00 динара, све према важећој адвокатској тарифи и Закону о судским таксама, према вредности предмета спора и опредељеном захтеву ревидента.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић